

[Engell]

Med hensyn til Vestunionen – fru Lone Dybkjær var inde på det, og andre var også inde på det – vil jeg sige, at vi ser i Det Konservative Folkeparti WEU som den mulighed, der i de kommende år stadig mere realistisk vil tegne sig som den europæiske søjle inden for NATO-samarbejdet. Vi ønsker ikke under nogen omstændigheder, at NATO nedlægges, eller at Danmark fjerner sig fra NATO. Det er vores hovedgrundlag forsvars- og sikkerhedspolitisk, men vi ved, at europæerne og herunder Danmark må påtage sig stadig flere opgaver, og dér ser vi WEU som den mulighed, der i stadig større grad tegner sig som den europæiske forsvarspolitiske søjle inden for dette samarbejde.

Hr. Gade spurgte mig om miljøområdet. Ingen kan være i tvivl om Det Konservative Folkepartis engagement på det område. Vi var det parti, der først af alle tilbage i tresserne rejste miljø sagen, og vi har fulgt den aktive og engageret, også med konservativ miljøminister senest. Vi har fremsat forslag om en afskaffelse af CO₂-afgiften, fordi vi ikke mener, det er et skridt, Danmark ensidigt og alene skal tage. Når det gælder grønne afgifter, har vi klart udtalt, at Det Konservative Folkeparti er tilhænger af grønne afgifter, men ikke som et nyt skatteobjekt. Grønne afgifter skal kompenseres, de skal føre til en kompensation først og fremmest i form af en lavere beskatning af lønindkomster og også i erhvervslivets beskatningsforhold. Det er den linje, vi har stået for.

Hr. Gade rejste et spørgsmål om et svar, der var blevet modtaget fra trafikministeren vedrørende gamle beregninger om Øresundsprojektet. Jeg går ud fra, at SF's ordfører senere vil komme tilbage til den sag. Jeg vil kun sige, at mit indtryk tilbage fra tidligere regeringer har været, at skiftende trafikministre i den sag har bestræbt sig på et tæt og åbent samarbejde med forligspartierne, herunder også, at alle informationer er blevet givet.

(Kort bemærkning).

Lone Dybkjær (RV):

Jeg vil gerne forfølge svaret fra hr. Engell lidt, for jeg synes desværre stadig væk ikke, at jeg får et klart svar. Selvfølgelig er tingene udviklede, fordi der jo er tale om et par fødekæder til den europæiske søjle i NATO. Men hvad betyder det, når hr. Engell siger, at man vil udvikle WEU som den europæiske søjle i

NATO? Betyder det, at hr. Engell mener, at WEU skal opbygge et selvstændigt forsvar? Jeg synes, at det er det, der antydes i Maastricht-Traktaten, og det er der nogle af os der ikke synes der skal. Hvad betyder det så i forhold til den europæiske del af NATO? Hvordan forestiller man sig egentlig det her skal foregå? Skal der være én kommandostruktur, eller skal der være to kommandostrukturer, skal der være én søjle i NATO, og skal der været ét forsvarssamarbejde i WEU? Problemet i øjeblikket er jo, at det er umuligt at få en ordentlig diskussion, fordi WEU indtil nu jo bare er papir, en traktat, som udløber i 1998, hvor WEU så kan rekvirere noget hos NATO. Jeg synes da, vi må prøve at få klarhed over, om det er et selvstændigt WEU- eller EU-forsvar, som De Konservative vil opbygge. Hvordan skal det danske mandskab være i forhold til det, og hvordan skal det være i forhold til, hvordan vi i øvrigt indgår i i NATO? Det er det, som kunne være lidt interessant, sådan at denne WEU-diskussion blev en smule mere konkret end bare de dér tre bogstaver, som vi hele tiden tonser rundt i. Det synes jeg faktisk stadig ikke jeg har fået et svar på, og det er dog vigtigt, hvis vi skal videre, også hvis man skal give et bud i 1996.

(Kort bemærkning).

Breckmann (KF):

Det er mest for at korrigere denne tendens til historisk revision, som hr. Frank Jensen nu gør sig skyldig i.

Jeg formoder, at de engelske vismænd, han refererer til, er almindelige socialdemokrater. Jeg kan oplyse, at under Thatcherperioden blev der skabt 3 millioner nye arbejdspladser i Storbritannien; de var der ikke under James Callaghan. Der var ganske vist 13 pct. arbejdsløshed i Storbritannien i 1982, men den arbejdsløshed kom ned på 6 pct. i 1988.

Der var 2 millioner private boligejere flere efter Thatchers regeringsperiode. Der var en marginalskattesækning fra ca. 55 pct. til ca. 40 pct., og den skattesækning førte til et større provenu i den engelske statskasse.

I 1990 var der 8 millioner britiske aktionærer mod kun 7 millioner fagforeningsmedlemmer; det er vel noget, der er sure rønnebær i en socialdemokratisk hjerne. Der var 25 pct. inflation i »The Winter of Discontent« under Ja-